

BIBL. NAZ.
Vitt. Emanuele III

SUPPL.
PALATINA

B
719

NAPOLI

455

Sept. 10th 7/7

626.504

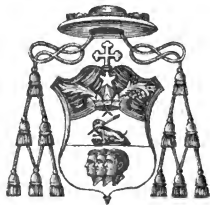
EPISTOLA PASTORALIS

AD

CLERUM ET POPULUM

ARIANENSIS

DIOECESEOS

NEAPOLI

1858

FR. MICHAEL MARIA CAPUTO

ORDINIS PRAEDICATORUM

SACRAE THEOLOGIAE MAGISTER, EX PROVINCIALIS APULIAE

OLIM OPPIDI, NUNC VERO

DEI, ET APOSTOLICAE SEDIS GRATIA

EPISCOPUS ARIANENSIS

UTILIS BARO FEUDI SANCTI ELEUTHERII

SS. DOMINI NOSTRI PII PAPAE IX.

*PRAELATUS DOMESTICUS, AC PONTIFICIO SOLIO ASSISTENS,
~~nunc Adminiftrator Apostolicus Ecclesiae Oppidensis.~~*

VENERABILIBUS FRATRIBUS, AC FILIIS IN DOMINO DILECTISSIMIS
SIGNITATIBUS, ET CANONICIS TUM E CAPITULO TUM E CASTERIS COLLEGIIS,
ARCHIPRESBYTERIS, PAROCHIS, CLERO UNIVERSO SECULARI, ET REGULARI,
HONORABILIBUS, OPTIMATIBUS, UNIVERSOQUE POPULO
DIOECESIS ARIANENSIS

Gratiae, et Pax a Deo Patre Nostro, et Domino Iesu Christo.

Ut primum, et quo die, arcano divinae providentiae consilio, mihi immerenti Oppidensis Ecclesia concredita fuit, nihil unquam ferventius optavi, atque studiosius curavi, quam me totum ad eius bonum, utilitatemque incumbere. De hoc vero testimonium perhibent, Dioecesanum Seminarium, quod ego ad Cleri litteras, bonos mores, pietatemque propagandam

non solum quoad aedificium, verum etiam quoad litterarum studia auxi, et perfeci: innumera Decreta in prima Sancta Visitatione edita, quae Ecclesiasticam disciplinam, morum reformationem, evangelicam observantiam excitarunt: aliqui fundi (ut de aliis, quos in ruinam versos magnis sumptibus meliores reddidi, tacerem) ad illam Mensam Episcopalem pertinentes, quos ab iniustis detentoribus iure eripui: mons frumentarius, quem cum aliquibus eiusdem Civitatis divitibus ad levandos pauperes, extrema laborantes inopia, institui: et denique aedes, quam mei perillustri Alexandri Tomasini f. r. praedecessoris exempla secutus in amaenissimo Pimenori colle a fundamentis erexi. At cum ibi semel, atque iterum extremum vitae tetigissem, propter aeris incostantiam, Summus universalis Ecclesiae Pastor, et Pontifex Pius PP. IX. per commendationem Clementissimi, et Religiosissimi Regis Nostri FERDINANDI II., quem Deus semper sospitet, cum Regia familia, me, id postulanti, Ecclesiae vestrae satis superque perillustri praefecit. Sed statim ac ad aures honorum Christi fidelium Oppidensis Ecclesiae hoc pervenit, omnes moerore, tristitiaque confecti se lacrymis dedere continuis, unoque ore clamarunt: *Cur, Pater, nos deseris? aut cui nos contristatos relinquis?* Sed divino imperio tristitia eorum subiecta, saepe saepius ex animo dixerunt: *Domine non nostra, sed tua voluntas fiat.*

Huiusco ergo divinae voluntatis obsequio sum Pastor Ecclesiae vestrae, quam tot Episcopi mei praedecessores pietate, zelo, prudentia, et doctrina praestantissimi moderati sunt. Sed quamvis, ingenuo fateor, me in domo Patris minimum esse, tamen omnia possum in Eo, qui me confortat, et qui me misit ad Vos. Ardenti animo felicitatem re-

stram exopto ; et *Testis mihi est Deus* , quomodo cupiam omnes vos in visceribus Iesu Christi (1) et ideo numquam a laboribus abstineam, nullis contradictionibus, persecutionibus, violentiis labefactabor. Sed si ego... *Libentissime impendam, et superimpendar ipse pro animabus vestris...* (2) quid ego Pater vester, et Pastor a vobis toto cordis ardore efflagito? Illud certe, quod meae quidem Missionis, vestraeque felicitatis nobile, sublimeque obiectum constituit. Elegit nos, (*nempe Deus*) ita Divus Paulus ad Ephesios, in ipso ante mundi constitutionem, ut essemus sancti, et immaculati in conspectu eius in charitate (3). Sanctitatem ergo vestram, Dilectissimi in Domino, ferventi animo quaero, quae omnibus, et singulis necessaria omnino dignoscitur, ut aeternam, caelestemque salutem consequi mereamini. Haec vero necessitas omnibus hominibus imposita, ut sancti essemus in tribus fundatur characteribus, quae nos summopere nobilitant. Nos Filii Dei sumus, Iesu Christi membra, Spiritusque Sancti templa. Quidnam hoc grandius, augustiusque excogitari potest?

Nos Filii Dei sumus : sed quo iure, D: Augustinus ait, tam magnam, sublimemque dignitatem acquisivimus? Fides, Gratia, Sacramenta, idem Iesu Christi sanguis huiusce divinae adoptionis perillustre signaculum fuere; pro hac Filius Dei factus est Filius hominis, ut Filii hominum, Filii Dei nominerentur, et essent. Propterea quod D: Ioannes

-1

(1) Philip. 4. 8.

(2) 11. Cor. XII. 15.

(3) 1. 4.

admonet dicens : *Videte qualem charitatem dedit Nobis Pater , ut Filii Dei nominemur , et simus* (1).

Sed quomodo nos nominari, et Filios Dei esse valemus, nisi sanctos esse, et illius imitatores? ex hoc ineluctabili principio hanc D: Paulus illationem deducit, aut characteri Filiorum Dei renuntiare, aut eius imitatores esse: *Estote... Imitatores Dei , ut Filii charissimi* (2). Idem Deus de excelso maiestatis suae solio sic nos exortat: *Sancti estote , quia Ego Sanctus sum* (3). Et re quidem vera, nihil magis compertum esse videtur, quam Filios similes esse parentibus. Hae de causa Tobiae filius usque ad mortem, illam pietatem a divino eloquio commendatam, illesam, integramque servavit; et dum ipse de suorum maiorum virtute meminerat, numquam in Sarae suae consortis animum inducere sinebat, se filios Sanctorum esse, et ideo ad demonstrandam bonorum operum exemplo illustrium progenitorum sanctitatem magis, magisque obligatos (4). Nunc si nos omnes creaturae Dei sumus; si nos quotidie dulcissimo Nomine Patris Eum invocamus: *Pater Noster, qui es in caelis* (5); quasi a facie colubri peccatum fugere debemus, quod sanctitati eius opponitur. Et ideo neque luxuriam, neque immunditiam, neque avaritiam, neque turpitudinem, neque stultiloquium, aut scurrilitatem nominetis, sicut Sanctos decet. E contrario estote in vita humiles, in fide firmi, in verbis modesti, iusti in actioni-

(1) 1. Ioan. III. 1.

(2) Eph. V. 4.

(3) Lev. XI, 44.

(4) Tob. VIII. 5.

(5) Matth. VI. 48.

bus, in moribus puri, nemini ullam offentionem dantes, suum unicuique tribuentes, iniuriasque libenti animo supportare parati. Quo modo filii Dei eritis, et ita caelestia dona accipiebitis.

Praeterea, dilectissimi in Domino, *Iesu Christi membra iam sumus*; et quidnam honorificentius invenire poterimus? Hic insignis, sublimisque titulus, docente Apostolo, sicut nos supra omnes alios homines extollit, ita ab ipso illuminationem pro morum, sanctitatisque vitae regimine depromere summopere debemus. Ex hoc clare, luculenterque deducitur, primo, quod nos omnes ad Iesu Christi gloriam, membrorumque eius mistici corporis incumbere noctu, diuque debemus: secundo, quod Christifidelis sanctitate non gaudens Iesum Christum, omnesque fideles simul saeva, crudelique iniuria afficit: Iesum Christum quidem, quum vos eius membra iam sitis, eum exhonorate, et offendite, vosmetipsos exhonorantes, et offendentes. *Nescitis*, ait Apostolus ad Corinthios, *quoniam corpora vestra membra sunt Christi? Tollens ergo membra Christi, faciam membra meretricis* (1). Omnes fideles, simul, quia quum isti membra eiusdem corporis sint; ideo uno membro corrupto omnia omnino membra nefanda impietate foedantur; sicut modicum fermentum, Divino eloquio testante, totam massam corrumpit, quod sane tristissimum, ac numquam satis lugendum, et omnino improbandum esse videtur.

Demum Sancti esse debemus, quia nullis praecedentibus meritis per gratiam Dei meruimus fieri Spiritus Sancti templum. *Nescitis*, ait Apostolus ad Corinthios, *quia tem-*

(1) 1. Cor. VI. 15.

plum Dei estis, et Spiritus Dei habitat in vobis? (1). Per hanc gratiam, Dilectissimi in Domino, anima nostra Spiritus Sancti thronus efficitur, et ad excelsam, ineffabilemque dignitatem extollitur, qua nihil unquam sublimius invenire, et excogitari poterimus. Ideo pro viribus laboramus, ne Spiritus Sanctus in templo suo, idest, in nobis ipsis inveniat, quod oculos suae Divinae Maiestatis offendat. Habitaculum cordis nostri evacuetur vitiis, et virtutibus repleatur; claudatur diabolo, mundo, et carne, aperiaturque Christo, ne anathemate seriamur contra Templi Dei violatores inflicto: *Si quis Templum Dei violaverit, disperdet illum Deus: Templum enim Dei sanctum est, quod estis vos* (2).

Nunc, Dilectissimi in Domino, si ad divinam benevolentiam capessendam integri vitae, scelerisque puri, esse debemus; ergo Vos, Venerabiles Dignitates, atque meae Cathedralis Canonici, qui in partem pastoralis sollicitudinis vocati, tanto sanctior vita vestra, quanto reliquis Clericis et nomine et dignitate praecellitis, erit instituenda. Si sanctitas haec tam in corde, quam in vestris moribus impressa videbitur; numquam inter vos immundus spiritus contrarietatis, obtrectationis, et divisionis dominabitur; neo gravis mihi poena erit vos a Primogenitis Christi Principis pacis in descendantibus Datan, et Abiron auctorum schismatum faedata facie mutatos videre. Satagite mutuam charitatem habere, sollicitam curam digne, sancteque divina officia persolvere, Dei cultum, Christianae Religionis decorem, vestram, et populi sanctitatem promovere. Et ideo: *Digne Evangelio Christi*

(1) 1. Cor. III. 16.

(2) Philip. 1. 27.

conversamini, ut, sive cum venero, et videro vos, sive absens audiam de vobis quia statis in uno spiritu unanimes, col-laborantes Fidei Evangelii (1).

Reverendi Archipresbyteri quoque, necnon Parochi ou-ram animarum habentes, eximia debent redolere sanotitate, ut eorum officia cum maxima animarum salute persolvantur. Requidem vera, quomodo ipsi in Dei, Ecclesiaeque prae-ceptis, necnon Evangelicis praescriptionibus Christifideles instruere: scandala, quae Evangelii puritatem et fundamen-tis evertunt, eradicare: continere populos, eorum vita re-prehendere, reformare mores poterunt, nisi eorum corda Evangelicae Charitatis ardore inflammaverint? Sed quomodo haec Charitas eorum voluntatem accendere, et ad opera tam sancta impellere poterit, nisi bonus Christi odor efficerint? Iure meritoque Divus Gregorius ait: *Manus sordida aliam non lavat, et oculus plenus pulvere maculam non considerat, ita mundus debet esse, qui vult aliena corrigere* (2). Insuper ex Tridentino habetur, illos non ad propria commoda, sed ad labores, et sollicitudines pro Dei gloria, et animarum sanctificatione esse vocatos. Ideoque sanctos esse debent quia praeceptum Domini est: *Qui non est mecum*, idest, qui non in integro, sanctoque animo mihi adhaeret « *contra me est* » hoc est, mihi contrarium, et hostem meum reputo, et de-cerno « *et qui non congregat mecum* » idest, non se aggregat mihi ad colligendos homines ad unitatem Fidei, et charita-tem, ad unius Dei religionem, *spargit*, hoc est, omnino spar-git, 'elongat se a me, abiit in dispersionem cum satana,

(1) Lib. 7. Moral.

(2) 4. Cor. III. 47.

me adversus seipse constituit. Tot ovium illis commissarum, et per eorum malitiam perditarum, sanguis est ab illis requirendus. Ergo vae illis, si hodie vocem Domini audientes, non festinaverint praedari, ac tempus, suosque dies malos praeteritos redimere, et elaborare deinceps, sicut boni Christi milites. Nonne vident quot extrema mala Dei Ecclesiam crudelissime exagitant? Exurgunt viri loquentes perversa, ut abducant discipulos post se. Eorum terrena, animalis, diabolica sapientia ab illis, cum illa, quae desursum est, descendens a Patre luminum confundatur, ne ex eorum imperitia, et negligentia, quasi ex pestifera radice mala innumera exoriantur.

Omnes insuper meae Diocesis Sacerdotes hanc sanetitatem colere debent, spirituque Dei vivere. Ipsi enim, ut divina oracla, Patrumque monimenta testantur, sunt domestici, et dispensatores mysteriorum Dei, mediatores inter Deum, et populum. Ergo si tam magnus, sublimisquo honor a Sacerdotio habetur, intelligant ipsi ne fiant similes iumentis insipientibus, quibus non est intellectus. Seiant non sufficere, quod illi vocati fuerint. Nadab, et Abiu designati, et vocati fuere a Domino ad sacerdotium: Iudas etiam ad Apostolatam, et sacerdotinum fuit a Christo vocatus, sed tantae vocationis, dignitatisque immemores, in vitia, quae corda animumque corrumpunt, detracti, in gehennam ignis, ubi sempiternus orror inhabitat, ceciderunt. Dilectissimi in Domino hoc infelicitatis, aeternaeque damnationis barathrum effugito. Sit vobis timor Dei, et *Nolite negligere gratiam, quae in vobis est, quae data est vobis per prophetiam cum impositione manuum Praesbyterii.* (1) Iesu Christi Evangelium

(4) 4. Tim. IV 44.

sit in cordibus, ac in vestris actionibus, et *Nolite conformari huic saeculo, sed reformamini in novitate sensus vestri, ut probetis, quae sit voluntas Dei bona, et beneplacens, et perfecta* (1). Hoc facite, et sanctitas Dei, vos, omni gaudio, caelestibusque benedictionibus replebit.

Oro vos, obtestorque, novellae Dei plantationes, vos, qui summopere sacris initiari ordinibus cupitis, serie considerate, utrum Spiritum Christi habeatis, qui enim haud Spiritum eius habet, hic eius non est. Cavete ne honorum cupiditas, et ambitio, aut quaestus, et lucri causa ad Sacerdotium vos ducat: *Qui non, ita Christus Dominus, per ostium in ovile ovium, sed ascendit aliunde, ille fur est, et latro... Ego sum ostium. Per me si quis introierit, salvabitur: et ingreditur, et egreditur, et pascua inveniet* (2). Ideo pietatem, et innocentiam omni studio sectamini, et nolite sequi cordis vestri iudicium, nec in sensu vestro abundare ne adhuc neophyti, in superbiam, et in laqueum diaboli incidatis.

Verbum quoque ad vos dirigo, Reverendi Filii Sanctorum Patriarcharum Francisci, et Iosephi Calasanctii, ut in colenda vinea Domini virtutum, mihi subsidio veniatis. Scitote Patres vestros non solum bonis exemplis, verum etiam praedicatione, contra haereticos hostes, ecclesiam Dei sustinuisse. Vos, eorum vestigia sequimini. Ipsi de vertice caeli vobis dicunt, quod D. Paulus ad Corinthios in terra: *Imitatores mei estote, sicut et ego Christi* (3). Vobis exhibent, quod,

(1) Rom. XXII. 2.

(2) Ioan. X. I. 9.

(3) 1. Cor. 4.

dum in hoc mundo versabantur, fecerunt. Adhuc vobis actibus suis loquuntur; ergo vos tum vitae sanctitate, tum praedicatione Ecclesiam Dei undequaque labefactatam defendite. Ad hoc animum adiungite, ut qui ex adverso sunt vereantur, nihil habentes malum de vobis dicere.

Quid vobis, in Domino, Moniales, quae gregis Christi illustrior estis portio dicam? Vos, quae mundum, eiusque pompas fugistis, et pro asylo Crucem, pro libro Evangelium. pro fortitudine ieiunium, pro otio vigilias, pro verbo silentium habetis, lampadas vestras oleo ornate, idest, corda vestra charitate non sicta implete, ut Divine Sponso, qui Charitas est placere possitis, et cum Eo ad caelestes nuptias intrare. Ad ipsum peculiari modo pertinetis; ergo Illi tantum placere debetis. Vivite in corruptibili carne, quasi carnem non habentes, et in corpore vitam ducite angelicam, quia si scire vultis, Angelicam acquirere gloriam melius est quam habere. Etenim Angelum esse, mera felicitas est; sed Angelum fieri, virtus est: et hac in re Angeli cedere vobis debent, quoniam Vos virtute vestra, et fortitudine obtinuistis, quod illi a natura hauserunt. Vos quopue sponsae estis Iesu Christi, qui Rex est: ergo vobis metipsis corporeas interdicate vanitates, ut non quidem captivae, sed principes estis. Insuper concorditer vivite, quia sine concordia Coenobia sunt tartara, habitatores sunt doemones; cum hac, sunt paradisi in terris, et in eis degentes sunt Angeli. Dum autem ad Sacram synaxim acceditis, ut Eucharistico cibo pascere mini, me indignum Patrem Vestrum, et Pastorem Vestro Caelesti Sponso semper, semperque commendate.

Tandem Vos alloquor, Magistratus, Optimates, omnesque quotquot estis Dioecesis meae, Filii in Christo Carissimi,

atque per viscera Misericordiae Dei Vos oro, et obsecro, ut in Vestris persolvendis officiis ante oculos iustitiam, et aequitatem, benevolentiam, et charitatem, observantiam evangelicae legis, et timorem Dei habeatis, alioquin non habebitis, haereditatem in regno Christi, et Dei. Tergite ergo sordes pravi operis, ut Deo domum mentis parare possitis. Nam, ut D: Gregorius ait, *qui adhuc per illicita desideria diffuit, profecto Deum non amat; quia ei in sua voluntate contradicit* (1).

Sed qua vos omnes, ut sancti essetis virtute uti debetis? Oratione. Pro hac purificatur anima, nutritur charitas, custoditur fides, redintegratur spes, dignoscitur veritas, inficiatur tentatio, renovantur sensus, destruuntur vitia, aperiantur caeli, quam maximae gratiae concedantur. Ideoque orationibus instate, quae inclinant quippe, et ad se Deum trahunt, verum medicum animarum nostrarum, qui solo nutu quaecumque perditam restaurat. Unde iure quidem optimo, ipsa veritas nos admonet, dicens: *Omnia quaecumque orantes petitis, credite, quia accipietis, et evenient vobis* (2).

At non solum pro vobis, verum etiam pro SS. Papa Nostro Pio IX. Pontifice Maximo ferventissimas effundite preces, Ipse enim, qui est Pater, Patrum, Episcopus universalis Ecclesiae, Caput omnium Episcoporum, centrum ecclesiasticae unitatis, qui gaudet honoris, iurisdictionisque Primatu, et a solis ortu usque ad occasum auctoritatem spiritua-lem, sine limite exercet, Christo Domino, cuius est Vicarius

(1) Homel. XXX. in Evang.

(2) Mar. I. 24.

in terris, speciali modo commendate, ut ei longaevos dies omni prosperitate repletos, pro maiori universalis Ecclesiae bono, concedat.

Pro nostro quoque religiosissimo Principe FERDINANDO II. qui potius noster amantissimus Pater, quam Rex, dici iure meritoque potest; enixis precibus Regem Regum, et Dominum Dominantium orate. Ipsi enim, qui in regni gubernacula Maiestatem, et iustitiam, providentiam, et charitatem Dei repraesentat, qui nihil ferventius, quam Ecclesiae utilitatem suorumque felicitatem subditorum optat, venerationem, obedientiam, et fidelitatem toto corde tribuite, quia, teste Divo Petro, sic est voluntas Dei. Orate, ut sit illi, Augustissimae Matri Nostrae, et Reginae Mariae Theresiae, nec non Regiae Familiae benedictio caelestis, quae pacem, salutemque illis, secundum corda eorum elargiat, et omne consilium eorum confirmet. Impleat ipsa omnes eorum petitiones, et vivant in longitudinem dierum in misericordia Altissimi.

Demum me vestris orationibus commendo, quia homo infirmus sum, et minor ad intellectum iudicii, et legum. Ideoque rogate Deum, ut sicut ipse me Patrem, et Pastorem vestrum elegit ad sanctificanda corda vestra, ita assistentem sapientiam a sede maiestatis suae iam mittat, quae mecum sit, et mecum semper pro vestra sanctificatione laboret.

Huius institutae epistolae finem impono, hortans vos, ne in vacuum, haec mea monita recipiatis; sed potius mentibus vestris sint semper infixae, ut in vobis omnibus fructus aeternae vitae producant, quos ego Pater vester, et Pastor, toto cordis sinceritate auguror, et huiusmodi mei omnis arrha sit be-

nedictio caelestis, quam vobis peramanter impartior in nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti — Amen.

Dabam Neapoli ipso die proclamationis meae in Consistorio *21 Septembris* MDCCCLVIII.

FR. MICHAEL M.^s ORDINIS PRAEDICATORUM EPISCOPUS ARIANENSIS,
non Administrat Aplicam Ecclesiam Lepidanam.

626504

